

Kriegel Zsófia

Vágyaim intellektusa

foszló sziluettünk egy ideig még ott pihen a dioptriákon
és mielőtt lusta pilláim közé befészkel magát az álom
még gyötri szemhéjam a képzelt ideálom

ahogy közelebb jöttél hozzám
távolabb léptem magamtól
előbb kifakultál belőlem
aztán kihaltál a szavakból

amit nem kaphatunk meg
arról eldöntjük, hogy nem kell:
messziről te is szép voltál
közelről csak ember

lelombozó
a vágyaim intellektusa
előbb jó voltál
később mostoha
előbb rutinos
aztán ostoba

a tudód elromlik
a fejed leépül
semmi sem marad
belőled legvégül

igazán csak az
határoz meg téged
ahogy magadról
esténként a ruhádat letéped

és az a titkos
szövetség magaddal
ami felruház téged
egy másféle alakkal
egy hibával a rendszerben
egy apró füllentéssel
csikorgó fogak közt
suttogott beszéddel

és ha vágyaid
életre kelnének
magyarázd meg
annak a reális elmédnek

hogy nem rossz a képzelet
nem a játékban van a hiba
csak téged is elragad

a hangszáraidon játszó
domború metrika
a pórusaidból áradó
halvány szimmetria

Válogatás az Eszterházy Károly Egyetem, a Miskolci Egyetem és a Babeş–Bolyai Egyetem nemzetközi hallgatói irodalmi pályázatából

Pálffy Tamás Szabolcs

az érzés csörgőkígyó

fekszek egy könnyű ágyban egy falatnyi szobában hol nem ölel a párom
hol elkerül az álom bár becsukom
a szemem mégsem kapom a helyem

az ágyam mellett asztal szőlővel sajt
darabbal ölelkezik két székkal
spontán az észrevétel míg ágyban hús
vér vágyak randevúznak a tárgyak

az érzés csörgőkígyó nyakamba harap
kínoz az érzés erős hulló vipera
fajta gyilkos ha érzékeli testem

a vérem lesz a vesztem ha megharap
kiáltok ellenmérget gyorsan most jobb
nekem túlélni most jobb élve mint holtan

üldözött eretnek

„Kasztiliában laktam én üldözött eretnek / akit Erdélyben mégis ma is sokan szeretnek.”

ha engedném és hagynám hogy hasson
rám az átok az életem átfognák
komor nehéz vasrácsok de ezeknek
a súlyát könnyebbé kéne tenni

az üldözöttség érzést nem tudom
megszeretni mégis jelen van bennem
a szívemet átfonja és agyamban
szikrázik a megbélyegzés gondja

a tikkasztó hőségben bőrömön izzó
bélyeg eretnek kínozó máglya testemet
maró méreg de nem öl meg

megmaradok hiszem és számomra
nem rejtély hogy visszavár spanyolhon
és fiaként fogad Erdély

(Marosvásárhely, 2013. október 27. / Szervét Mihály (Miguel Serveto) orvos, szentháromság-tagadó spanyol teológus máglyahalála 460. évfordulóján)

Szabó Réka

Minden és semmi

Minden vagyok és semmi sem.
Más számára nem létezem.
Te mondd meg, te mondd meg nekem,
Hogy álruhám milyenné tegyem.

Lehetek kislány, ki mackóval a kezében
Gyerekes dolgokat művel a pillanat hevében.
Lehetek kamasz, ki a szobában ül,
És vár, míg a vita elcsendesül.
Lehetek lány könyvvel az ölében,
Ki látja a betűket, de más jár az eszében.
Lehetek fiatal csípős, éles nyelvvel,
Kit éjszakánként alkohol és dohány szaga nyel el.
Lehetek nagylány, kinek az élet meg nem árt,
S aki megbántotta, annak megbocsát.
Lehetek vad, éhes és szomjas
Egy másik világra, mely kevésbé borzalmas.
Lehetek nyugodt és elégedett,
Ki a világ baján már csak unottan nevet.
Lehetek felnőtt, kit minden éjjel
Megáld az Isten tűzzel s kéjjel.
Lehetek szent, s hajthat az a vágy,
Hogy mást ne lássak, csak a Bibliát.
Lehetek bűnös, gyarló, önző ember,
Hazugságba gabalyodva, de azt is jó kedvvel.
Lehetek mindegyik, s lehetek egyik sem,
Vátoztass meg, ha ilyenek nem tetszem.

Minden vagyok és semmi sem,
Tégy olyanná, amilyenné kívánsz,
Kezedbe adom életem,
És én követlek majd szótlanul s némán.

Király Tamás

Gyermeki kíváncsiság

Észrevetted már a pillanatban megbújó, ősi csodát?
Az első kieső tejfogban, a pitypang sárga szirmaiban,
A tavaszi szellő balzsamos illatában és az elválás könnyeiben
Rejlő égi misztériumot észrevetted már?

Felfedted már a másodpercben leledző varázslatot?
A felkelő nap sugaraiban, a csend némán kiáltó nyugalmaiban,
A Holdat sirató farkas vonításában és az éj sötétjében
Meghúzódo álomszép titkot felfedted már?

Megtaláltad már a momentumban várakozó bűbájt
Az anya ölelésének melegében, az apai szigor törvényében,
A születésben, az élet éveknél tűnő perceiben és a koporsó szögeiben,
A keserédes, meseszerű álmat megtaláltad már?
„Majd ha nagy leszel, megtudod!”

Vérző szemű krisztusok

Hideg-márvány szemetekből a könnyek csak hullanak,
A templomok néma-szent szobrai értetek kiáltanak,
Hol vagytok már vérző szemű Krisztusok?
Glóriáitok hevernek porban, fedi őket pizok.

Hosszú a mi passiónk, nagy a kínunk, lelkünkön átok,
Hozzátok az édes világvéget, vérünket arassátok
Hol vagytok már vérző szemű Krisztusok?
Poklok alatt a Fenevad ravaszul vigyorog.

Szakíts hát olvasót, tépj szét szentképet,
Elmarad végül az ígért paradicsomi Éden,
Hol vagytok már vérző szemű Krisztusok?
Mi ajkaimon egyszer ima volt, immár csak szitok.

Nyikó Anetta

Összebújva

Érzem illatát,
látni szeretném a tekintetét, de nem lehet.
Nem lehet, mert tiltja a test.
A test, mely fogva tart
és nem enged kiutat.
Menekülnék önmagamtól,
e lélektelen nyomortól.
De nem lehet.
Ezért csak összebújok Vele.
Megölelem,
arcomat beletemetem.
Elidőzők így egy kicsit,
csak egy röpké pillanatnyit,
addig, amíg megérzem,
hogya testtelen lét
miként száll körénk.
Erőt veszek magamon,
megszorít és megszorítom.
Lepereg minden egyes közös pillanat,
majd friss levegőt szívok.
Átjárja a testem,
majd mindent előlről kezdek.
Hőség, öröm, kellem,
lehetetlen vágyak, akaratok,
majd mély levegő és beletörődés...
Ennyi.
Ezért megéri összebújni.
Összebújni...
Önmagammal.

Befőttesüveg

Mindent, amit tudni szeretnél,
Betettem egy befőttes üvegbe.
És rázártam a fedelét jó szoroson.
Még celofánt is tettem a fedél alá,
Nehogy kiszivároгjon belőle
valami... Valami, ami nem kéne.

Ha egyszer majd ráveszem magam,
Kinyitom az üveget, s talán lehet,
Hogya megmutatom neked.
De azelőtt szólok, hogy jól elrejtőzhess.
Mert ha azok a szavak megtalálnak,
Kifaragta a keresztet önmagadnak.

Ollé Tamás

Hiány

Egy ventilátor bűg a szobában,
Megfontoltan szórja a mérges gázt.
Nem hisz már ő sem a csodában,
Mergy van, ami enyhíthetné a gyászt.

A fogaskerék is nyughatatlan,
Zengi a betanult, régi ódát,
Forog körbe és kattog szüntelen,
Mert meghágta az idő az órát.

Ott fent a csend honol, és nem béke,
Eső után mindig megárvulnak,
Egymásnak esnek a részeg betűk,
A könyv lapjai is megsárgulnak.

Húlt helyét látva óhatatlanul
Fekete ruhában sír, nem serceg,
A szekrény mögötti sötét zugban,
Port köhög fel a bakelitherceg.

Menedék

Túlontúl az élet peremén,
Szétdobálom, ami még maradt,
A mélyen rejtőző erdőben
Fekszem a fűben némán, hanyatt.

Mert nem egyeznek a csillagok,
S feloszlik az éji hadosztály,
Az égen járok, mindig veled,
De elmém ettől üres lakosztály.

Ettől érzem a levegőben,
Hogy nem a szerelmet kutatta,
És a hazug madárijesztő sem
A helyes irányt mutatta.

Úgy, mint ő, én is csak suttogok,
Ha tükröt tart elém az élet
Arcomról lekopik a szépség,
S elillan, mire magamhoz térek.

A sötétben tapogatózom,
S harcolok a feledés ellen,
Míg töredékek közt keresem
Darabjaira hullott lelkem.

A hazautat sem találom,
Maga alá temet a kétség,
Hányinger nekem a valóság,
És szüntelen gyötör az éhség.

Nagy Laura

Ördögfűző

Nem kerested, hát megtaláltad
megkóstoltad, felzabáltad
Csorog a csuklódon a leve
a szeme színe, meg a neve
Mint aki hullócsillagot evett
tenyerében markol meg a hideg
Bal kezén a hüvelykujja hegye
a hétfejű sárkány nyolcadik feje
Mit lát, ha rád néz, ha kinyitod a szívét
mit néz, ha látja, hogy kinyomta a szemét
Mindent észrevesz, ami rímel a nevedre
sírj csak, hóember, de ne vedd a szívedre
Lázás vagy, hányni fogsz, hát mit tettél vele
az arcát simítod és már lóg is a bele
Remeg a szádban az összes gondolat
csuklik, ha álmodsz, ha álmodik, te csuklasz
Tépkeded a szárnyait, szeret-nemszeret
csak egy fél nyolcas, amit vétett ellened
A vércsoportja? Az sosem jött szóba
Ha láttad a talpát, mindent tudsz róla

Istók Béla

Felvidék, szeretlek!

Élünk, mint vendég a lakban,
Vagy kagylóba font alakban
Hontalanul,
Mostohán.

Sétányt keresvén a járdán,
Múlt-kövek márvány darabján
Lépegetünk
Árván.

Tetőtlen ház, vaskos falak,
Én rímelek, ő rémalak
Képében él,
S üldöz.

Mégis egyetlen, mi miénk,
S mától legyen a jeligénk:
Felvidék,
Szeretlek!

Rump Tímea

A táncos

Árnyékos sziluett vándorol az égen
Arca takarásban, s gyönyörűbb, mint régen.
Mozdulatlan bája béklyózza a lelket
Kitáncol ma éjjel, minden fájó terhet.

Ellibben a függöny, mély bordó a pompa
Színpadokon nincsen, se erkölcs, se norma.
Tüllös játékszerként pörög-forog állva
Megtelt páholyoknak ürességét várva.

Elringat a dallam minden rezdülése
Kecses marionett táncra perdülése.
Szaggatott sóhajok könnyű mozdulatba
Kilyukadt cipellők árván a sarokba.

Hölgyek urak kedve immár az egekben
Hipnotikus műsor, örökké veretlen.
El is száll az este, tovatűnnek vágyak
Legördül a textil, s letörnek a szárnyak.

Keszi Bálint

Üdvözöllek az atomkorban

Üdvözöllek az atomkorban
üdvözítő lélek.

Légy ma drága vendégünk,
chekkolj be, kérlek,
és fogalj helyet
valahol az ablak mellett
egy röpke pillanatra.

Foglalj helyet és lásd
dohányfüstben, borban aszalódva
ahogy testet ölt körülöttünk Dante pokla itt,
a fogyasztásra ítélt
turista paradicsomban.

Ahol holt lelkek botladozva
a tömött utcákon járkálnak libasorba
és várnak valami kicsivel jobbra.

Ahol már nem kell beszélni ahhoz,
hogy barátaid legyenek.

Ahol a virtuális világ
szabja meg a jellemed
és szó szerint bárki lehet belőled.

Ahol a legnagyobb hazugság a tükörképed.

Ahol annyit érsz,
amennyit az egyenleged mutat,
ahol az esc jelenti a kiutat,
és ahol tiszta fejjel már nem is látod
magad előtt az utat.

Zéró tolerancia, zéró self, zéró ego, zéró cola
és zéró lelemény.

Ahol a bevásárlás esemény,
a kiárusítás családi ünnep.

Ahol mindenki bátor
és a TV mellett tüntet
valami ellen vagy valami mellett,
amit soha meg nem értett.

De muszáj,
hiszen polgári kötelesség a homály.
Ahol ha kicsivel több vagy
addig vernek az utcán,
míg végül semmi értéked nem marad.
Ahol egy bacardiért a buliban
horzsoltra szopják a farkad.
Ahol mű már a természet,
csak egy kirakat,
ahol a jó szándék vére borítja a falakat
és magányt permetez felettünk az ég.
Lassan az emberiség az út végéhez ér...
Egy szó, mint száz megannyi másik,
ha nincs szem,
mi magába csak egy kicsit bepillant,
gondolkodjunk el azon,
hogy amikor az első atomfelhő ránk pislant,
ki kapcsolja majd le utoljára a villanyt.

Ez a te örökséged.
Ez mind a tiéd, kedvesem.
Elvezd ki, amíg lehet.
Elvezd ki bátran e nemes helyzetet,
mert lassan,
de biztosan,
újra leparkolunk az őskorban.

Nagy Judit Áfonya

Egyszeri szerető

Puha fény ül kint a falon
és fakó fény a csillár ágán,
betör hozzám, mint hívatlan vendég,
közben úgy tesz, mintha várnám;
de hová lett az éjjeli metró,
a munkazáró üres járat?
Kábulatból ébredésre
a reggel fest színorgiákat.
Ismét öregebb lettem.
Már csak lassú, kifacsart nő,
érezem, ahogy liliomsúlyával
homlokomra telepszik az idő.
Nem! Akkor sem hiheti ember
ezen egyszeri versszakokat!
Ha fáj, ha visszaírnék rátok
százszor elnyűtt betűhajlatokat
mégis hová lesz az érzés,
érzése egyszeri szerelmeknek?
Tűzbe dobott lepedővé,
füstjelévé egyszeri neveknek?
Tudok-e még rádköszönni,
ha majd mások sírnak némán?
Ha a megbánás parazsa éget,
gondolatok mindannyian énrám!

Hol van, hol nem lesz

Valahol úgyis tudjuk mind,
hogy hiába,
ma még ránk szórja morzsáit
az ég fóliája,
e vándorló felhőszakadás,
e pillanat,
mint ólom, mi az elítéltre
részakad,
eltemetjük, elfelejtjük.
Az emléket befoltozzák,
nem lesz ugyanaz a másik,
éjjelre éjjel mászik,
rejteket baglyok vigyázzák.
Hol van, hol nem lesz,
eső fut az ereszhez;
a jegyzetek kiterítve várnak,
egy halvány nyom itt,
egy szempillantás ott,
alaprajzai a balladának.
Az egyetlen utazás, a hajnali
ígéret,
várakozással indul, de kérdéssel
ér véget,
keresztbe font csomó, felszakadt
varrat,
fakó tükörfény lesz, hínár a part
alatt,
csak ismétlődő tétovázás.